18/02/2024

Η πανήγυρη της Ιεράς Μονής Αγίου Συμεών του Θεοδόχου στα Ιεροσόλυμα

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Η μνήμη του Αγίου Συμεών του Θεοδόχου εορτάσθηκε στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων την Παρασκευή 16 Φεβρουαρίου 2024 (3 Φεβρουαρίου με το παλαιό εορτολόγιο) με επίκεντρο τη φερώνυμη πανηγυρίζουσα Ιερά Μονή στη Δυτική Ιερουσαλήμ πλησίον της Ιεράς Μονής του Τιμίου Σταυρού.

Όπως αναφέρει η επίσημη ενημέρωση της Αρχιγραμματείας του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, «κατά την εορτήν αυτήν η Εκκλησία τιμά εξαιρέτως τον Άγιον Συμεών τον Θεοδόχον, ως ιδιαιτέρως υπουργήσαντα εις το μυστήριον της Υπαπαντής, ήτοι της υποδοχής του Ιησού εις τον Ναόν, ένθα ανεγνώρισεν αυτόν

ως τον Σωτήρα και ανεφώνησεν: «...είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου, ο ητοίμασας κατά πρόσωπον πάντων των λαών· φως εις αποκάλυψιν εθνών και δόξαν λαού σου ‘Ισραήλ...» και εζήτησε να απέλθη του κόσμου τούτου: «νυν απολύεις τον δούλόν σου δέσποτα, κατά το ρήμά σου εν ειρήνη», (Λουκ. 2, 22-30)».

Της Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακού, των Σεβασμιωτάτων Αρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου και Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Αγιοταφιτών Ιερομονάχων, ων πρώτος ο Γέρων Δραγουμάνος Αρχιμανδρίτης π. Ματθαίος, των Αρχιμανδριτών π. Κλαυδίου και π. Ιερωνύμου, του Αρχιμανδρίτου π. Βασιανού της Ρωσικής Πνευματικής Αποστολής στα Ιεροσόλυμα (MISSIA), του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και των Ιεροδιακόνων π. Ευλογίου, π. Δοσιθέου και άλλων.

Έψαλλαν ο π. Χάννα Αντώνιος-Αουάντ, μαθητές της Πατριαρχικής Σχολής Σιών και ο Φάντης Αμπντ ελ Νούρ.

Παρέστη ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος στα Ιεροσόλυμα κ. Δημήτριος Αγγελοσόπουλος, με τη προσευχητική συμμετοχή μοναχών και λοιπών μελών της Ελληνικής Παροικίας.

Στο Κοινωνικό της Θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος κήρυξε τον θείον λόγο στα ελληνικά, αραβικά και ρωσικά, επισημαίνοντας, μεταξύ άλλων, πως η συνάντηση μας *«μέ τόν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν εἶναι πάντοτε ἐφικτή ἐντός τοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας, διά τῆς προσευχῆς, τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀρετῶν, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς μετανοίας, καί ἰδίως τῆς συμμετοχῆς εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἔνθα ὁ ἔχων καθαράν τήν καρδίαν αὐτοῦ ἀφ’ ἑνός μέν ζωοῦται καί θεοῦται, ἀφ’ ἑτέρου δέ, ὁρᾷ διά τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ», δηλονότι τόν Χριστόν».*

Αναλυτικά το κήρυγμα του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου:

«Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατά τό ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου, ὅ ἡτοίμασας κατά πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν· φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ», (Λουκ. 2, 25-32).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὅ ἦν ἐπί τόν δίκαιον καί εὐλαβῆ Συμεών συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον, ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα ὁ τάφος αὐτοῦ, ἵνα εὐφροσύνως τιμήσωμεν τήν σεπτήν αὐτοῦ μνήμην ἀφ΄ ἑνός καί ἑορτάσωμεν τήν εἰς τόν Ναόν τοῦ Σολομῶντος εἴσοδον, τοῦ παιδίου Ἰησοῦ Κυρίου ἡμῶν δέ Θεοῦ καί Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου.

Ὁ Πρεσβύτης Συμεών διακρίνεται μεταξύ τῶν Ἁγίων Προφητῶν καί τῶν λοιπῶν ἱερῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, διότι οὗτος ἠξιώθη ἵνα ἴδῃ καί δεχθῇ εἰς τάς ἀγκάλας αὐτοῦ τό «σωτήριον τοῦ Θεοῦ», δηλονότι τόν Χριστόν, διό καί λέγει: «Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν σου δέσποτα, κατά τό ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου, ὅ ἡτοίμασας κατά πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν· φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ», (Λουκ. 2, 25-32).

Ἑρμηνεύοντες τούς λόγους τούτους οἱ ἔγκριτοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὁ μέν Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Προητοίμαστο γάρ τό σωτήριον Χριστοῦ καί πρό αὐτῆς τοῦ κόσμου καταβολῆς, πεφανέρωται δέ ἐν ἐσχάτοις τοῦ αἰῶνος καιροῖς». Ὁ δέ Ζιγαβηνός λέγει: «ὅπερ σωτήριον ᾠκονόμησας ἐνώπιον πάντων, ἵνα πᾶσιν εἴη φανερόν». Καί ὁ πολύς Ὠριγένης ἐπισημαίνων τήν καθολικότητα τῆς σωτηρίας λέγει: «Τοῦτο, ὅ εἶδον οὐ μόνον σωτηρία ἐστίν Ἰουδαίων, ἀλλά καί παντός κόσμου... κατά πρόσωπον οὐ τοῦ λαοῦ τοῦ ἑνός, οὔτε τοῦ Ἰσραήλ μόνον, οὔτε τῶν Ἰουδαίων, ἀλλά κατά πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν».

Ὄντως «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ», τό ὁποῖον εἶδον οἱ ὀφαθμοί τοῦ δικαίου Συμεών ἀφορᾷ εἰς τήν καθολικότητα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καί τοῦτο, διότι τό «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ» δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τοὐτέστιν τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς ἐξηγοῦν καί οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. «Σωτήριον εἶπε τήν σάρκωσιν τοῦ Μονογενοῦς», λέγει ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος. «Σωτήριον γάρ ἔθος ὀνομάζειν τῇ Γραφῇ τόν Χριστόν τοῦ Θεοῦ», λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. Καί κατά τόν Μέγαν Ἀθανάσιον: «σωτήριον οὖσαν τήν ἔνσαρκον αὐτοῦ [τοῦ Θεοῦ Λόγου] παρουσίαν σημαίνει».

Οἱ δέ προφητικοί λόγοι τοῦ εὐλαβοῦς Συμεών: «φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ» (Λουκ. 2,32) μαρτυροῦν ὅτι ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας σαρκωθείς Θεός Λόγος ὁ Χριστός, εἶναι ἡ παρουσία τοῦ θείου φωτός ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ἀγνωσίας καί εἰδωλολατρείας. Διό καί ὁ μέν ψαλμῳδός ἀναφωνεῖ: «ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς» ,(Ψαλμ. 35,10), ὁ Κύριος ἐναργῶς κηρύττει λέγων: «ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τό φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰωάν. 8,12). «Φῶς ἐστιν ἐθνῶν ὁ Χριστός, ἐπειδή τά ἐσκοτισμένα ἔθνη ἤμελλε φωτίσαι τῇ

διδασκαλίᾳ», σχολιάζει ὁ Ὠριγένης. «Γέγονε φῶς τοῖς ἐν σκότει καί πεπλανημένοις καί ὑπό χεῖρα πεσοῦσιν διαβολικήν», λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας. «Φῶς ὄν εἰς ἀνάβλεψιν μέν ἐθνῶν, τῶν τετυφλωμένων τῇ πλάνῃ· ἀποκάλυψιν γάρ λέγει τήν ἀνάβλεψιν· εἰς δόξαν δέ καί εὔκλειαν λαοῦ σου τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ. Δόξα γάρ αὐτοῖς τῷ βλαστῆσαι ἐξ αὐτῶν κατά τό ἀνθρώπινον. Καί ὄντως, ἡ σωτήριος ἐνανθρώπησις Αὐτοῦ ἐφώτισεν μέν τά ἔθνη φωτισμόν θεογνωσίας καί ἀρετῆς, ἐδόξασε δέ τούς Ἰουδαίους, ὅτι συγγενής αὐτῶν γενέσθαι κατηξίωσε» (PG 129,893A), παρατηρεῖ ὁ Ζιγαβηνός.

Κινούμενος ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ Πρεσβύτης Συμεών, «εἶπε πρός Μαριάμ τήν μητέρα αὐτοῦ· ἰδού οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ ᾽Ισραήλ καί εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον», (Λουκ. 2,34). Ἑρμηνεύων τόν λόγον τοῦτον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «τέθειται μέν παρά τοῦ Θεοῦ καί Πατρός ὁ Ἐμμανουήλ εἰς τά θεμέλια Σιών, λίθος ὢν ἐκλεκτός ἀκρογωνιαῖος, ἔντιμος», (Πρβλ. Α᾽ Πέτρ. 2,6). Ἀλλ᾽ οἱ μέν ἐπ αὐτῷ πιστεύσαντες, οὐ κατησχύνθησαν· οἱ δέ ἄπιστοι καί τό ἐπ᾽ αὐτῷ [τῶ Χριστῷ] μυστήριον οὐκ ἰσχύσαντες ἰδεῖν, πεσόντες συνετρίβησαν. Ἔφη γάρ που πάλιν ὁ Θεός καί Πατήρ· «Ἰδού τίθημι ἐν Σιών λίθον προσκόμματος καί πέτραν σκανδάλου· καί ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ οὐ μή καταισχυνθῇ· ἐφ᾽ ὅν δι᾽ ἄν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν», (Ρωμ. 9,33 + Ματθ. 21,44) (PG 72,505B).

Πράγματι, ἀδελφοί μου, ὁ Χριστός, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἀφ᾽ ὅτου εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, ἐγένετο ἡ αἰτία πτώσεως καί ἀναστάσεως πολλῶν, καί πτώσεως μέν δι᾽ αὐτούς οἱ ὁποῖοι δέν ἐπίστευσαν εἰς Α ὐτόν· ἀναστάσεως δέ δι᾽ αὐτούς οἱ ὁποῖοι ἀπεδέχθησαν καί ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν· Διό καί μέχρι σήμερον ὁ Χριστός παραμένει «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. 2,34). Τοῦτο ἀκριβῶς ὑπονοεῖ καί ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «παντί τρόπῳ εἴτε προφάσει εἴτε ἀληθείᾳ Χριστός καταγγέλλεται», (Φιλιπ. 1,18). Κατά δέ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Εὐαγγελιστήν, «τοῦτο ἀκριβῶς ἐστιν ἡ κρίσις, ὅτι τό φῶς ἐλήλυθεν εἰς τόν κόσμον, καί ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τό σκότος ἤ τό φῶς· ἦν γάρ πονηρά τά ἔργα αὐτῶν», (Ἰωάν. 3,19).

Εἰς τό ἐρώτημα ἡμῶν τί εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἐμποδίζει τούς ἀνθρώπους ἵνα ἴδωσιν τό φῶς τῆς ἀληθείας, τοὐτέστιν τόν Χριστόν; Εἶναι δύο τινά, ἀφ᾽ ἑνός μέν ἡ ἐλευθέρα ἐνέργεια ἐπιλογῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀφ᾽ ἑτέρου δέ «τά πονηρά ἔργα αὐτοῦ». Διά τοῦτο καί ὁ θεόπνευστος Ἀπόστολος Πέτρος λέγει: «τάς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτός [ὁ Χριστός] ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπί τό ξύλον, ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν·» (Α᾽ Πέτρ. 2,24). Τοῦτο σημαίνει , ὅτι οὐδείς δύναται νά στηρίζηται ἐπί τοῦ Χριστοῦ ὡς Σωτῆρος, ἐάν δέν ἔχῃ ἐγκαταλείψει τήν ἁμαρτίαν καί δέν ζῇ «τῇ δικαιοσύνῃ».

Ὁ τρόπος δέ διά νά ἀπογίνωμεν ἐκ τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἡ συνάντησίς μας μέ τόν Χριστόν κατά τό παράδειγμα τοῦ δικαίου Συμεών, ὁ ὁποῖος ἐδέξατο τόν Χριστόν εἰς τάς ἀγκάλας αὐτοῦ», (Πρβλ. Λουκ. 2,28). Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς μᾶς καλεῖ ἡ Ἁγία

ἡμῶν Ἐκκλησία διά τῆς φωνῆς τοῦ ὑμνῳδοῦ: «Δεῦτε καί ἡμεῖς, ᾄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῷ συναντηθῶμεν, καί δεξώμεθα αὐτόν, οὗ τό σωτήριον ὁ Συμεών ἐώρακεν». «Γρηγορήσωμεν ἵνα μή κοιμωμένους εὕρῃ ἡμᾶς ὁ Κύριος. Ὕπνος δέ ψυχῆς, ἐστιν ἡ ἀμέλεια καί ἡ ἀμνησία τοῦ θανάτου», λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος.

Ἡ συνάντησις ἡμῶν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μέ τόν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν εἶναι πάντοτε ἐφικτή ἐντός τοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας, διά τῆς προσευχῆς, τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀρετῶν, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς μετανοίας, καί ἰδίως τῆς συμμετοχῆς εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἔνθα ὁ ἔχων καθαράν τήν καρδίαν αὐτοῦ ἀφ' ἑνός μέν ζωοῦται καί θεοῦται, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὁρᾷ διά τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ», δηλονότι τόν Χριστόν. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Προ της Απολύσεως, ο Μακαριώτατος ανέγνωσε την ευχή των κολλύβων και το Τρισάγιο επί τη συμπληρώσει εννέα ημερών από της κοιμήσεως του μακαριστού ηγουμένου Αρχιμανδρίτου Θεοδωρήτου, ο οποίος υπηρέτησε επί τεσσαρακονταπενταετία με αφοσίωση την Ιερά Μονή και την Ελληνική Κοινότητα.

Μετά τη Θεία Λειτουργία η διακονήσασα με αφοσίωση τον κοιμηθέντα πατέρα Θεοδώρητο επί έτη μοναχή Μαρία μετά του Ιεροδιακόνου π. Συμεών παρέθεσαν σεμνό κέρασμα στην Πατριαρχική Συνοδεία.